

טיב הקהילה

פר' בא
י' שבט תשפ"א

המסע לפי אופק דושי"א

זמן הדלקת הנרות ומרצ"ש

הדרה"ג 4:29
מוצש"ק 5:44
ר"ת 6:23

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:27 | **סו"ת א'** 9:35
סוק"ש ב' 9:11 | **סו"ת ב'** 10:04

הזמנים לפי שיעון חודף

גיליון מס':
551

טיב הפרשה חובת התפילה על צעד השכינה

הלילה לצאת בתוך מצרים. כי בני אדם הנכשלים בחטאים מולידים קליפות ובחינות של מצרים ר"ל, ועל ידם נוצר בחינה שהקב"ה כביכול אסור בתוך בחינת מצרים, אולם בבוא זמן 'חצות' שבו מתאוננים בני ישראל על צעד השכינה מתקנים הם בכך את הפגם שנגרם מעוונותיהם וכתוצאה מכך זוכים להתיי את הכבלים העטויים כביכול על ידי השכינה הקדושה, ואז הקב"ה יוצא בתוך מצרים, כלומר, על ידי זה מתגבר כח הקדושה על קליפות הטומאה, עד שהקב"ה מהלך ביניהם כחפשי מן הקליפות, כי עד כה היתה השכינה אסורה בזיקים והקליפות התהלכו כחפשיים, אולם בכח התשובה והתפילה אל הקב"ה מורידים את האזיקים מידי השכינה ומשימים אותן על הקליפות, כי נאסר עליהם לעשות דבר. ובאותה שעה שהקב"ה יוצא מחבלי מצרים וזכה גם זה שהתפלל על צערו יתברך ויוצא גם הוא מכבלי יגונו, כי כאמור תלויים צער של מטה בשל מעלה.

זוהי המעלה הגדולה שיש בעבודת 'ק'מת חצות' כי בה מחזירים את העטרה למי שהכבוד שלו, וזאת מתוך ידיעה כי אשמים אנחנו בצרתו כביכול, כי עוונות אבותינו גרמו גלותו ואנו בעוונותינו האריכו קיצו ר"ל, ועל כן מתפללים אנו על פדותו וגאולתו, ובהדי כבשי דרחמנא למה לך, אולם נאמנים עלינו דברי רבותינו הקדושים שהעידו שהקב"ה מתאוה לתפילותינו, והינו מתאוה ומצפה מתי תבוא לידו תפילה וזכה של איש ישראל המכוון לשמו ולכבודו יתברך, כי בכח תפילות כעין אלו יוצא הוא עצמו מכבלי גלותו.

ומן הראוי לצטט הא דאיתא בספר 'סוד מרע ועשה טוב' (הקדמה ודרך לעץ החיים, ד"ה שמינית), שאם ירגיל האדם את עצמו בק'מת חצות, יזכך אותו דבר זה יותר מאלפיים תעניות.

אמנם, זאת ראוי לזכור, שכאשר האדם מתאונן על צער וגלות השכינה הקדושה בל יעשה זאת בשביל שנפשו מרה עליו מצרותיו השונים אשר בגללם יצפה לקץ הגאולה, למען יושע גם הוא בכל המצטרך והנדרש לו, אלא ישים כל יתבו ומשאת נפשו על גאולת השכינה הקדושה מעפרה, וזאת מתוך רוב אהבתו אל השם יתברך, מבלי לערב בזה נגיעות ופניות עצמיות, וכפי שאנו אומרים בתפילת 'שמונה עשרה' בברכת 'את צמח דוד' כי 'לישועתך קווינו כל היום' - כלומר, לישועתו של השי"ת על זה קווינו כל היום, ולא על ישועת עצמינו.

כי אף לו יצויר שעל ידי הגאולה רק נפסיד ונגרע מערכינו כיום, מכל מקום 'לישועתך קווינו כל היום', כי על כן, בהיותנו בני נאמנים להשי"ת הרי כל מגמתנו היא לגאול את השכינה הקדושה מעפרה, ולרומם את כבודה בכל העולם.

אכן כפי שכבר הזכרנו שבתפילות על צערה יחיש האדם גם לעצמו ישועה למצוקותיו הפרטיים, כי כאמור כל עצמן של הצרות המתרגשות על האדם אינן כי אם תוצאה מצער השכינה, ואחר שיעורר לבו לכך יבואו כל צרותיו לידי סיפוקם על צד היותר טוב ומועיל, אולם לשם כך מוטל עליו להשים כל מגמתו רק על צער השכינה.

ויאמר משה פה אמר יהוה פתחת תלילה

אני יוצא בתוך מצרים: (יא, ד)

הנה תורתנו היא נצחית, וכשהכתוב מדבר אודות דברים שארעו עם אבותינו הקדושים, מוטל עלינו להבין שמלבד משמעות הדברים כפשוטן טמונים בכל דבריה רמזים המורים על חובתו של האיש הישראלי בהוה ובעתיד, שכן 'תורה' הוא מלשון 'הוראה', כי זוהי מהותה להורות בכל דבריה את הדרך בה נלך.

כיון שכן נשאלת השאלה מקרא זה מה משמיענו? כלומר, מה רואים אנו בו מלבד משמעו הפשוט המדבר אודות הבשורה על 'מכת בכורות' העומדת בפתח?

אכן לימוד גדול שנינו כאן, ועליו להקדים את המובא בספרים הקדושים, שכל הצרות הבאים על בני אדם אינם כי אם תוצאות מצער השכינה, כי קוב"ה ישראל חד הוא, ולכן מתבטא זה הצער גם בנפשותם, וכל הצרות והצער מכוונים אל הצרות והצער שיש כביכול בשכינה עצמה. ולכן מוטל על האדם להתבונן ולהבין על איזה צער של מעלה מכוון צערו של מטה, ויעורר לבו להתפלל את אותו צער שבשכינה, או לתקן את המעשים הגורמים זה הצער, ואז יתוקן ממילא גם צערו הפרטי.

ולאמיתו של דבר גם הצער שבשכינה גורם האדם במעלליו, וכדאיתא מהארי" הקדוש (שער הכוונות פ"ו מק"ש) שכשישראל מקיימים את המצוות הם מעלים בכך את השכינה הקדושה לעולמות העליונים עד אין קץ, ואם ח"ו נכשלים ועוברים את פי ה' הרי הם מורידים ומפילים כביכול את השכינה הקדושה למקומות נמוכים ר"ל, עכת"ד. ואפשר שגם זה הוא מטעם הנזכר שקוב"ה ישראל חד הוא לכן תלוייה ירידת ועליית השכינה בעצם ירידתם והתעלותם.

וכדברי הארי" הקדוש אפשר למידק גם מלשון רשב"י בתיקוניו, (תקונא שתינתא דף כב) וז"ל: 'ווי לון לבני נשא דקוב"ה אסיר עמהון בגלותא ושכינתא אסירת עמהון וכו' ופורקנא דילה דאיהי תשובה אימא עלאה איהי תלייא בידיהון'. [פירושו: אוי להם לאנשים שהקב"ה אסיר עמהם בגלות ופורקנו תלוי בידיהם על ידי תשובה שלימה]. היוצא לנו מדבריו שהאדם בחטאו גורם לצער השכינה, אולם גם הוא זה שבכווחו לשחררה מכבלי הצער.

זהו גם כן לשון האלשיך הקדוש בקינתו 'אנכי חטאתי והוא אסור בזיקים' כי כל סיבת צערו של הקב"ה אינו כי אם מחטאת בני עמו ר"ל, כי כאמור ירידתם הוא גם כן ירידה לו כביכול. וכשינתעורר מנפילתם ויתנו לב לשוב ולהתחנן על הפגעים יעוררו בכך תיקון גדול לשכינת עוזנו.

לאור האמור יש לומר שאלו הדברים נרמזים בכתוב שלפנינו, דהנה מן הראוי היה שיאמר משה 'כה אמר ה' כחצות הלילה אצא בתוך מצרים', שהרי דיבר משה אודות העתידות האמורים לבוא על פרעה ועל מצרים, ואם כן מן הראוי היה שיברר בלשון עתיד, ולא כלשונו בפועל שהוא לשון הווה 'אני יוצא'. אם לא שנאמר שמלבד משמעותו הפשוט רמז הכתוב על ענין ה'הוה' שתמיד מסוגל העת של חצות

טיב המערכת

בעבוד זה עשה ד' לי

זוג חשוך בני חכה שנים רבות לזכות לפרי בטן, והנה לאחר שנים של ציפיה הגיע הרגע שלו הם כה ציפו, בהתרגשות הלכו לבית הרפואה בתקווה לחזור משם עם תינוק בריא ושמח, כשהגיעו לבית הרפואה הודיעו להם הרופאים כי נשקפת סכנה לחיי האם, וכי אין שום אפשרות שהאם וגם התינוק יחיו, זה או האם או התינוק, החלה התייעצות בין הרופאים שלא ידעו מה לפסוק, העבירו את השאלה לגדולי הדור, והם פסקו כי על השאלה יכולה רק האמא להכריע, כשבאו לשאול את האם אמרה כי אין לה טעם בהמשך החיים ללא ילדים ולכן היא מעדיפה שישאירו את התינוק בחיים, אך בקשה אחת היא ביקשה, שכשיגיע הבן לגיל מצוות יעלה לקבר אמו ויגיד שם קדיש, ואכן למרבה הצער מיד אחרי לידת התינוק נפטרה האמא שזכתה לראות את תינוקה לרגעים ספורים בלבד.

בשנות ילדותו שמע הילד מאביו פעמים רבות את בקשתה של אמו, שיעלה על קברה לומר שם קדיש, אך לגודל הצער כשהגיע הנער לגיל שלוש עשרה פרק מעליו כל עול, ולא רצה לקיים את בקשתה - צוואתה של אמו שבמותה נתנה לו את חייה במתנה, אח! כמה עצוב היה הדבר.

'והגדת לבנך לאמר בעבור זה עשה ד' לי בצאתי ממצרים' מפרש רש"י 'בעבור זה - בעבור שאקיים מצוותיו, כגון פסח מצה ומרור הללו, 'עשה ד' לי - רמז תשובה לבן רשע לומר, עשה ד' לי ולא לך, שאילו היית שם לא היית כדאי ליגאל, הקב"ה אומר לנו במפורש: הוצאתי אתכם כדי שתעבדו אותי ותקיימו מצוותי, ואילו הרשע שאינו רוצה לקיים מצוות, לו אנו אומרים במפורש אילו היית שם לא היית ראוי ליגאל, כך עלינו לזכור כשמקיימים מצוות שבשביל זה הוציא אותנו הקב"ה ממצרים, וכמו שאומר בעל ההגדה 'אילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדים', כך צריכים כל אב ואם לחנך את ילדיהם, זה עיקר החיים, בעבור זה עשה ד' לי בצאתי ממצרים.

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

הלכות ט"ו בשבט

א. אין אומרים תחנון בט"ו בשבט שהוא ראש השנה לאילנות, וכן אין אומרים תחנון במנחה שלפניו, אבל אל-אך אפים ולמנצח אומרים בו (ש"ע סי' קל"א סי' ומ"ב סק"ל).

ב. האבל מתפלל בו גם שחרית (מ"ב סי' תרע"א ס"ק מ"ד).

ג. אין מתעניין בט"ו בשבט, ואפילו חתן ביום חופתו (מ"ב סי' תקע"ג סק"ו), ומ"מ יאמר סדר היודי במנחה (מבית לוי).

ד. ציבור שביקשו לגזור תענית שני וחמישי ושני, ופגע בתענית ט"ו בשבט, התענית נדחה לשבת הבאה, כדי שלא יגזרו תענית בט"ו בשבט שהוא ראש השנה לאילנות (ש"ע סי' תקע"ב ס"ג).

ה. המתענה תעניות ימי השובבי"ם, לא יתענה תענית זו ביום ט"ו בשבט (עבודת הקודש להחיד"א ציפוח שמי את צ"א צ"ג).

ו. כתב בספר מעשה הצדקה שביום ט"ו בשבט יפריש תשעים ואחת פרוטות לצדקה, שהוא כמנין איל"ן, ובגמ' מים עם הכולל, והוא גם כמנין אמן (מ"ח סי' ל' את י').

ז. נוהגין להרבות ביום זה במיני פירות של אילנות (מ"א סי' קל"א סק"ו ומ"ב סק"א). ואפשר דהטעם למנהג זה שע"י ריבוי הפירות יזכור שהוא ראש השנה לאילנות ויתפלל עליהם שיתברכו הפירות, ע"ד מ"ש במסכת ר"ה מפני מה אמרה תורה הביאו שתי הלחם בעצרת, מפני שעצרת זמן פירות האילן, אמר הקב"ה הביאו שתי הלחם לפני כדי שיתברכו לכם פירות האילן (א"ת פ"ו סי' קל"א). ובספ"ק שבט מוסר (פ"ט) כתב: "בני הוי לברך על הפירות בט"ו בשבט, שמנהג ותקין הוא."

ח. דבר בעיתו מה טוב שיום ט"ו בשבט חל בימי השובבי"ם, חזמו להרבות בברכות כבונה, וזהו בכלל התיקון של שובבי"ם (ברכת מועד"ן לחיד"ש ח"ב דודש לחודש שבט).

ט. נהגו רוב תפוצות ישראל לסדר בשולחן מכל פירות האילן ופירות הארץ עד אשר תשיג ידו, וכל אחד מבני הבית מברך על פרי אחד ע"פ הסדר דלהלן: האיש מברך על החיטה אחר ברכת המזון, כדי שיהיה לו מזונות בריוח, וכמ"ש "חלב חיטים ישבעי", והאשה מברכת על הגפן כמ"ש "אשתך כגפן פוריה", והגן מברך על הזית כמ"ש "בניך כשתילי זיתים סביב לשולחנך", ונותן רמון ואגוז לבנותיו ע"ש "כל כבודו בת מלך פנימה", ודבש ותפוח לתינוקות ע"ש הכתוב "תחת התפוח עורתיך", "דבש וחלב תחת לשונך" (מ"ח סי' ל' את י').

י. וי"א הדעיקר הוא ט"ו פירות, וילמוד בכל פרי פרק אחד מן המשניות דלהלן: ח' פרקים ממס' פ"אה, וג' פרקים ממס' בכורים, ד' פרקים ממס' ראש השנה, והם כנגד בריאה יצירה עשיה, ויברך גם

האדם עץ השדה

ראש השנה לאילנות

עם התקרב ראש השנה לאילנות כדאי לנו להתבונן מעט בדרכי גידול האילנות ובפירותיהם כיצא בהם, שהלא כבר נאמר (דברים כ, ט) "כי האדם עץ השדה", ומובא בספרים הקדושים שהכתוב ללמדנו בא על הדמיון הרב בין האילנות ואופני גידולו לבין האדם ותהלוכותיו, ומה שיש בו ישנו גם בזה, כמו שכתב ב"כלי יקר" (בראשית א, ט): "כי האדם עץ השדה - הוא דומה לו - הן מצד תמונת קומתו הן מצד שיש לו השארות נצחי כמו האדם, כמו שנאמר (איוב י"ד, י'): 'כי יש לעץ תקוה'".

וכשם שכל אחד מבין שאם הוא רוצה לגדל אילן נאה ורב פירות שנושא בין ענפיו פירות ריחניים ועסיסיים, מחוייב להשקיע המון מאמץ וטורח, ראשית כל צריך להחליט איזה סוג עץ ואיזה מין פרי בכוונתו לגדל, שהלא קיימים בעולם אין ספור סוגים של פירות, מינים ממינים שונים, אפילו לאחר שכבר בשלה בליבו ההחלטה איזה פרי הוא מעוניין לראות בחצירו עדיין לא סיים בכך, שהרי גם מכל סוג של פרי ישנם עשרות זנים, כל אחד עם התכונות המיוחדות דווקא לו.

כעת מגיע השלב של הנטיעה, לצורך כך יש להכשיר את הקרקע שתהיה ראויה לקלוט את השתיל הרך, צריך לחרוש היטב ולחפור גומא בקרקע, לאחר מכן להציב את השתיל במקומו הנכון, או אז מתחילה מסכת שלימה של עבודות וטרחות מסביב לעץ הצעיר, להשקות את הנטיעה במים חיים שלא במהרה ייבש ויכמוש, לנכש את הקוצים שמסביב, לגזום את הענפים היבשים שגוזלים חיות מן העץ ומעכבים את ההתפתחות הראויה, שמירה תמידית מכל מיני מזיקים שעלולים לכלות את העץ בן רגע, וכן הלאה והלאה.

וכמו שהקדמנו בתחילת דברינו, האדם הוא כעץ השדה אשר עוד בטרם מופיע לאוויר העולם צריך להשקיע בו ולהכין תשתית ראויה לגידולו על מבועי התורה והיראה, דבר זה איננו ענין של מה בכך, אלא הוא דורש הרבה מאד שימת לב והשגחה תמידית על הנטע שעשועים הצעיר, קודם כל לשמור על הבית פנימה ששם גדל הילד שיהיה בית של קדושה עם אוויר של תורה ועם הערכה אמתית לתורה הקדושה ולנושאי דגלה. לדאוג לכך שהילד הרך יתחנך בבית חינוך שמתאים ביותר מבחינת העקרונות הרוחניים המקובלים אצלנו מדורי דורות, כמו כן שיהיה המוסד מתאים מבחינת הכשרונות של הילד שיהיה לו את כל התנאים והסיכויים להתפתח על הצד היותר טוב, וגם אז לא נפטרים מן הצורך לעקוב בשבע עיניים ובשימת לב מרובה אחר התקדמותו והתפתחותו של הצעיר, לדעת מי הם חבריו ועם מי הוא מתרועע בבית תלמודו ובזמני הפנאי, תוך שמירה תמידית ועקבית מפני כל מיני מזיקים ומשחיתים המחבלים בכרמים, חובת החינוך אינו פוסק אף לא לרגע, פעם על ידי ימין מקרבת ופעמים שדווקא על ידי שמאל דוחה, הכל לפי הענין.

כמוכן שגם לאחר כל היגיעות המרובות עדיין השקט לא נוגל, אלא כל העת מחויבים ההורים לשפוך שייח ערב לפני בורא כל העולמים, בדמעות ובתחנונים, על בניהם ועל צאצאיהם שילכו בדרך טובים ויצמחו לאילנות נאים ומפוארים בכרם בית ישראל ובחצרות בית אלוקינו, ויהיו אהובים למעלה ונחמדים למטה ויתחזק ליבם תמיד בתורה ובעבודת הבורא יתברך שמו.

הפרי דומה לזרע

רק כך נוכל להבטיח לעצמנו, בסיעתא דשמיא, שבנינו אחרינו יהיו זרע ברוך ה', וגם הם ירצו להמשיך ולטוות את שלשלת הזהב הלאה, ולהנחיל גם לדורות הבאים את הדרך הישרה ואת אורחות התורה והיראה כמו שאנו ראינו אצל אבותינו ואבות אבותינו, אבל מי שאינו משקיע כל השנים בחינוך בניו, וגם אינו משמש כדוגמא אישית עבור צאצאיו, אל יצפה מהם שהם יהיו מחונכים מאליהם, ובל יתפלל אם ברבות השנים יבחין שבניו אינם הולכים בדרך שהוא רוצה.

היה יהודי אחד שבא להתאונן לפני הרה"ק מקאצק ז"ע על בניו שאינם הולכים בדרך הישר, ובא אל הצדיק לבקש את ברכתו שיזכה לראות מבניו רוב נחת דקדושה, או אז נענה אליו הרה"ק מקאצק שהיה ידוע בחריפותו, ואמר לו, הא למה הינך דומה, לכפרי אחד שזרע בחצירו זרעים של תפוחי אדמה ולאחר מכן בא אצל הרב דמתא בבקשה שיברך את זרעי גיתו שיצמיחו תפוחי עץ...

חנוך לנער על פי דרכו

ובד בבד צריכים גם ההורים לזכור כי אינם יכולים לדרוש מן הילדים השגות שהם גבוהות מהם ועדיין אינם בשלים לזה, שהרי גם אנו לא זכינו למתיקות בעבודת השי"ת עד אשר זכינו להכיר במעלתה, הן על ידי מה ששמענו מהורינו ומחנכינו, והן על ידי מה שראינו בספרים הקדושים, וכמו כן עלינו להבין את נפש הילד, וכל עוד שלא עשינו את המוטל עלינו בכדי להעלותם על דרך המלך, אסור לנו לגעור בהם או להכותם ח"ו. רק לאחר שעשינו את המוטל עלינו, וראים אנו שעדיין היצר מעכב בעדם, אז מחויבים אנו להחליש כוח היצר, ועל כן דא אמר שלמה המלך, החכם מכל אדם, (משלי יג, כד) 'חושך שבטו שונא בנו ואהבו שחרו מוסר'.

וכפי המסופר על מרן האדמו"ר בעל הפני מנחם מגור זצ"ל, שנשאל פעם הכיצד זה אנו רואים אנשים חשופים ועובדי ה' שלא זכו שבניהם יהיו כמותם, הלא ברא כרעיה דאבוה הוא, וכן ידוע מאמר העולם שכשם שהתפוח אינו נופל רחוק מן העץ, כך גם הבנים אינם שונים בהרבה מאבותיהם, ואילו אצל הרבה גדולי ישראל ראו שבניהם היו אנשים פשוטים, ולא זכו למדרגות אבותיהם? ענה ה'פני מנחם', כי מה שאמרו שהתפוח אינו נופל רחוק מהעץ נכון רק בעץ נמוך, אבל כאשר העץ גבוה מדי עלול התפוח להתרחק מאד במהלך מעופו.

כלומר, שאפילו שהאב נמצא במדרגות גבוהות ויש לו השגות רמות, אולם בשעה שבא לחנך את בנו צריך להתאים את עצמו ולהנמיך את דעתו לדעתו הקטנה של בנו ולא לדרוש ממנו השגות שהם למעלה מיכלתו, ורק כך יוכל בס"ד להעלותו בצעד אחר צעד ולהטעימו מעץ החיים, עד אשר גם הבן ירגיש בעריבות מתיקות התורה הקדושה, וגם הוא יזכה להפעיל למדרגות רמות ונשגבות.

סגולת שבתות השובבי"ם

נראה לפרש בדרך הרמז, שהנה תיבת "במשבתם" בחילוף אותיות היא: "בשבתם", לרמז על שבת קודש. ומלמדנו הכתוב כיצד היה אור לבני ישראל אף בתוככי חשכת מצרים, מקום הטומאה והקליפה הקשה של "ערות הארץ" (בראשית מב, ט), מכוח קדושת שבת קודש.

שהרי מבואר בדברי חז"ל שכבר בגלות מצרים החלו בני ישראל בשמירת השבת,

כדאיתא במדרש (שמו"ר א, כח): "וירא בסבלותם (ב, יא). - ראה [משה רבינו ע"ה] שאין להם מנוחה, הלך ואמר לפרעה, מי שיש לו עבד, אם אינו נח יום אחד בשבוע הוא מת, ואלו עבדיך אם אין אתה מניח להם יום אחד בשבוע הם מתים, אמר לו לך ועשה להן כמו שתאמר, הלך משה ותיקן להם את יום השבת לנוח" עכ"ל.

משום כך זכו ישראל שהיה להם אור מכוח אור השבת, השופעת את ברכתה לכל ימות השבוע. כמו שמבואר בזהר הקדוש (ח"ב פח.): "כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין וכו', ההוא יומא מתברכאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, וכל חד וחד יהיב מזוניה לתתא כל חד ביומוי, מההיא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה" עכ"ל.

דבר זה בא להורות לכל יהודי הנמצא בגלותו הפרטית, אף אם מרגיש שנמצא בגלות נוראה עד מאוד, כטומאת מצרים ערות הארץ, והחושך מתגבר ומעיק. - על ידי אור השבת יוכל להאיר אל תוך חשכה, ולצאת מן האפילה, לא רק בשבת עצמה אלא ממנה יושפע לכל ימות השבוע, בעמדתו כה בתוקף ימי השובבי"ם הנעלים, ידוע מה שאמרו צדיקי עליון שעיקר סגולת הימים הללו היא בשבתות שבושבי"ם, שיש בהם סגולה וקדושה נפלאה לתשובה שלמה, תשובה מאהבה במוחין דגדלות, להתחדש ולהתקרב אל אבינו שבשמים!

הבה נא נזמין ונכין את עצמנו לקבל את קדושת שבתות ימי השובבי"ם, בקדושה וטהרה, ולנצל השבתות הללו לתורה ועבודה וקרבת אלקים טוב, ובזה נזכה להחיש את יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים, אמן.

[על פי "טיב התורה" פרשא דיין]

- > < -

ימי אפילה וחושך היו מנת חלקו של בחור הישיבה המסכן, ראשו סחרחר במבוכות קשות, וליבו בוער בניסיונותו אש תאוות היצר הרע שתססו בקרבו רח"ל. הוא הסתובב כסחרורי שבועות וחודשים ארוכים עד שנשבר! וביום לא בהיר אחד עזב בסערה את כותלי הישיבה, ואץ רץ היישר אל כוחות הטומאה שגייסוהו מיידית לשורותיהם, רחמנא ליצלן.

והנה הגיעו ימים קשים ימי מלחמה בארץ הקודש, והבחור דגן שמח להצטרף ולהילחם, ואף כוחות הסט"א מצידם קיבלוהו בזרועות פתוחות, ה' ירחם. - כך מצא את עצמו בתוך זמן קצר מגויס כל כולו, כשהוא שוכח עולם ומלואו! במשך הזמן אף הספיק לדאבון נשמתו לעבור כמעט על כל מצוות התורה, אף על חמורות ביותר ל"ע.

ברם, לזכותו ייאמר שעל שמירת שבת קודש לא ויתר בשום אופן, מילדותו הורגל בבית הוריו הדגולים שהשבת הוא יום מנוחה ושמחה, ותמיד עברה עליו השבת בחיק משפחתו בטוב ובנעימים. - זה גם היה התנאי והגדר

שהציבו לו הוריו, אם ברצונו להמשיך להופיע בבית לשבתות לאחר ששינה את דרכו ולבושו וכו'. ולכן אף כי זלזל בכל שאר המצוות, מעולם לא חילל את השבת, וכנראה שזכות השבת קודש היא ששמרה עליו!

"וְלֹכַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבֵיתָם" (י, כג)

ויהי היום, יום השישי ערב שבת קודש, המלחמה המשיכה במלוא עוזה, ובאורח פלא נקרא פתאום שמו של

הבחור, ששמח לשמוע שהוענקו לו שלושת ימי חופשה בעיצומה של מלחמה.

כך מצא הבחור את עצמו להפתעתו בצהרי יום שישי עם מכתב שחרור, שבו נאמר שניתנים לו בזאת שלשה ימים להפוגה ומנוחה, כדי להחליף כוחות ולחזור לעבודתו בכוחות רעננים.

הוא כמובן שמח מאוד על הבשורה, אך לאחר חישוב קצר של השעות הספורות שנותרו לפניו עד כניסת השבת, הבין שלביתו ולמשפחתו שבירושלים לא יספיק להגיע לפני שבת. ולכן, נאמן לקפידתו העקבית על שמירת השבת, החליט לשהות במרכז הארץ בשבת זו. הוא לא ידע עדיין בדיוק היכן וכיצד יעשה את השבת, ויצא כך לדרך הארוכה, ולאחר כמה שעות נסיעה טרמפיסטית מצא את עצמו סמוך לכניסת השבת קרוב לעיר התורה בני ברק יצ"ו.

את בני ברק הוא הכיר מעט, בשנות בחרותו הצעירות למד באחת הישיבות הטובות של בני ברק. רגליו נשאוהו עתה בטבעיות לעבר אותה ישיבה, בעודו מהרהר שאולי תהא זו הזדמנות טובה לחוות שוב את טעמה וניחוחה של השבת המיוחדת שבישיבה.

לצערו לא היו לו בגדי שבת להחלפה, והוא הגיע כך אל הישיבה לבוש במלבושים שאינם תואמים... נקל לשער את מבטי הבוז שנגעצו בו מכל הכיוונים בתמיהה רבתי, מה לו ולישיבה?

בחורי הישיבה כמובן לא הכירו אותו, אבל אחד מרמ"י הישיבה כבר הספיק לשמוע על תעלוליו של הנער תלמידו לשעבר שהחמיץ, ותיכף כשפגשו מסתובב כך בפרוזדור הישיבה נפל חשדו שמא מחפש לו כאן חברים לדרכו... והחל לצעוק ולהתריס כנגדו: "חוצפה! וכי לא די במה שבעצמך התקלקלת, מחפש אתה עוד לקלקל פה בחורים נוספים? אתה עוד תהרוס כאן את הישיבה!". - וגרשו בבושת פנים, בתוספת אזהרה חמורה שלא יעז לדרוך יותר בבנין הישיבה.

הבחור המסכן עזב את המקום בעלבון צורב, ובעומק צערו ואכזבתו לקח החלטה קשה לעצמו: להפסיק לשמור את השבת! זה זמן רב שנלחם עם עצמו בקפידה קשה זו, שכן רוב הבילויים עם החברה נעשים דווקא בסופי שבוע כידוע, והוא נאלץ לוותר פעמים רבות על הזמנות שונות הכרוכות בחילול שבת רח"ל. - עתה בעקבות מצבו והמקרה הקשה נשברה רוחו בקרבו, והחליט ששוב אין לו עוד חלק ונחלה בשבת קודש, חלילה, ויצא מבולבל וכעוס בדרכו אל היציאה מן העיר, כשעדיין אינו יודע אנה יפנה, הרעב והיעיפות הציקו לו מאוד, והוא גישש את דרכו באפלת ייאשו העומק.

- > < -

במחשבות נוגות עזב הבחור את בני

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

טיפול שורש

בני בכורי סגור בקפסולה בישיבה גדולה בעיר מרוחקת מהבית ועושה חיל בלימודו. יום אחד התקשר אלי ומדווח על כאבי שיניים עזים שפקדו אותו ולא יודע מה לעשות ולהיכן לפנות. בקפסולה הרי לא יוצאים הביתה ואחד מאנשי הצוות המסורים הפנו אותו לקופת החולים לטיפול חירום בהכירו את הרופא שהוא רופא מוכשר וטוב.

אחרי הטיפול התקשר אלי בני לספר לי 'טיב ההשגחה' וכך סיפר:

כשהתיישבתי בכסא המיועד במרפאת השיניים עשו לי צילום פה, הרופא קיבל את תוצאות הצילום של השיניים ואמר לי נחרצות: "אתה זקוק דבר ראשון לטיפול שורש ועכשיו!!!"

נשאתי עיני לשמים ואמרתי בליבי: "רבונו של עולם, אני יודע שהכל לטובה והכל בעולם הזה הוא מידה כנגד מידה ואם הרופא מציע טיפול שורש כנראה שפגמתי בשורש הפה שזה לשון הרע וריכות, אני מקבל על עצמי מרגע זה להתחזק עוד יותר בעניין שמירת הפה בהלכות לשון הרע וריכות".

טרם כיליתי לדבר ורופאה נכנסה לחדר והסתכלה על הצילום ואמרה לרופא: "למה טיפול שורש? יש כאן עוד שכבה דקה של שן שאפשר לעשות סתימה ולחסוך ממנו סתם סבל מיותר!!!"

הרופא הסתכל שוב בצילום ואמר שבאמת לא שם לב וטוב שהסתכלה...

הרופא עשה מלאכתו נאמנה בעדינות ובמקצועיות ואני הודית לה' כי אני ורק אני ידעתי מה הסיבה האמיתית לשינוי הפתאומי בטיפול. לא היה זה רשלנות של הרופא כי אם קבלה טובה בשורש שתיקן את העניין משורשה...

בעל המעשה: לי.

o - - - o

חימום מאבא

אבא חלה בקורונה וכדי שיוכל להתאושש מבלי להלחין את כל המשפחה ארז את מטלטליו ועבר לדירה של חבר שפני רוב ימות השנה.

אני שכבר עברתי קורונה זכיתי להיות המשמש בקודש ולהעביר לאבא ארוחות ובגדים וכל הצטרכויותיו.

באחד הביקורים שאלתי את אבא במה אוכל לעזור? אבא השיב שכל הזמן קר לו והוא לא מצליח להתחמם כראוי. תיכף נזכרתי כי לפני שעתיים הייתי בבית מרקחת וקניתי לבית מתנה כרית חימום נטענת שמתחמם חשמלי תוך כמה דקות, ובבית אפילו לא ידעו מהקנייה.

תיכף ירדתי לרכב והבאתי לאבא את הכרית חימום ששימח אותו מאוד וענה בדיוק על בקשתו. סיפרתי לו את 'טיב ההשגחה' שבעניין, ואבא שמח מאוד איך ה' לא מסיר את השגחתו אפילו לא לרגע אחד. כל מה שצריך זה התבוננות בחסדי ה'.

בעל המעשה: ה.ה.

הפענוח לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית נוצרן לשלוח אל ר' שפחה סטואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

ברק בשעה האחרונה שלפני השבת, והגיע אל הכביש שמוחוץ לעיר [כביש גהה], שם ניסה לתפוס 'טרמפ' לכיוון ירושלים. הוא עמד כך בטרמפיאדה שביציאה מן העיר [שע"י תחנת הדלק] שעה ארוכה, אך למזלו הרע שום רכב לא נעצר, ולא נראה לו כלל שבשעה כזו ימצא כאן באזור בני ברק מישהו שייצא לירושלים. ברוב ייאוש ותסכול שב אפוא על עקבותיו, ונכנס אל רחובותיה של בני ברק, כשהוא נבוך ואובד עצות.

והנה בעודו מהלך ובוהה בדרכו ללא מטרה מוגדרת, נשאוהו רגליו אל הרחובות הסמוכים בשיכון ויז'ניץ שבפאתי העיר בני ברק. והנה פוגש בו יהודי חסיד ויז'ניץ נעים הליכות, שיצא זה עתה מן המקווה שבבית הלל בדרכו לביתו, וכראותו את הליוכו הנבוך של הבחור היה זה נראה בעיניו כמחפש משהו, הוא ניגש אליו אפוא בעדינות ובסבר פנים יפות, ואמר בחיוך: שלום עליכם יהודי יקר, אולי אוכל לעזור? את מי תחפש כאן?

הפניה הלבבית הזו של היהודי החם והנעים, המיסה את ליבו של הבחור, בתחילה היסס והתחמק, אך לאחר מכן סיפר בקצרה בדמעות בעיניו, כשהוא מלא בושה, שהוא גר בירושלים ומשרת עתה בדרום הארץ, והיום קיבל פתאומית שחרור לשבת, אך מחמת שמירת השבת לא יצא לדרכו לירושלים, וכך מוצא הוא את עצמו כאן בבני ברק ללא מכר וגואל... האברך הוויז'ניצי התמלא חמלה ורחמים לנוכח הדמעות ששטפו את פניו, הוא עודדו בחום, ואמר: הנה מן השמים זיכו אותי באורח חשוב לשבת קודש! אנחנו שמחים מאוד לקבל אורחים לשבת! - הוא הביאו תיכף לביתו, פינה עבורו חדר נעים ומרווח, הגיש לפניו ארוחת 'טועמיה' כמה ומזינה משלל מאכלי השבת, והציע לו מיטה נעימה. תוך שהוא מדגיש שיכול הוא להרגיש כאן בנוח, ולנוח במשך השבת כרצונו וכאוות נפשו, והם ישמחו עמו על הזכות שזיכה אותם במצוות הכנסת אורחים.

הבחור דגן שמח על הבית החם שנמצא עבורו, והוא אכן נהנה מאוד מכל האווירה השבתית, ובעיקר מן המנוחה, מנוחת הנפש, שהתפשטה בכל הבית עם כניסת השבת, זה עידן שלא חווה מנוחה נעימה שכזו! סעודת ליל שבת התנהלה בשמחה וברצון, והוא חש התרוממות הנפש מהזמירות והדברי תורה שקלחו במהלך הסעודה.

עם תום סעודת השבת פנה לחדרו, ברוב עייפותו הוא נרדם תיכף, והנה בחלוף כמה שעות באמצע הלילה ליל שבת קודש התעורר פתאום לקול שירה וזמרה ערבה שהגיעה לאוזניו, הוא התפלל לזמרה מה זו עושה בשעה כה מאוחרת... ככל שהקשיב יותר לאותה שירה עילאית נמשך לבו אחריה, והשתוקק לראות במה דברים אמורים. הוא קם ממיטתו ויצא

ישמח לב מבקשי ה'
הנב להודיע כי מאד שאול מחשוק
יצא לאור מחדש ספר
שער הכוונות
עם טיב הכוונות
שנת הלק"ב
ניתן להשיג כחגיגות הספרים הטובות

חרש מן הבית בעקבות הזמירות, ומצא את עצמו לפתע בתוך בית מדרש תוסס גדוש בחסידים ערים ושמחים מלאים חיות קודש, המשתתפים כעת בשולחנו הטהור [טיש] של האדמו"ר רבי חיים מאיר מויז'ניץ זצוק"ל, בעל "אמרי חיים", ששפע זרח כל כולו בקדושת השבת.

בהיותו לבוש בבגדים שונים... התבייש מאוד להתקרב, הוא זכר היטב את התקרית הלא נעימה שבישיבה, והצטנף לו בפינה מוסתרת בקרן זווית, ומשם הביט מוקסם כאינו מאמין בבית היוצר של קדושת וטהרת השבת, השופעת במלוא עוצמתה בכל רחבי בית המדרש הויז'ניצי הגדול.

החסידים דבוקים היו בלהט התקשרות הצדיק והשבת, ולא הבחינו כלל בבחור הזר שהתחבא כאמור בפינה צדדית...

אולם אחד יחיד היה שכן הבחין בו, היה זה הרבי הקדוש בעצמו! הוא נתן בו מבט חודר, ותיכף הבין ברוח קדשו לרוחו ולנפשו של הבחור, וסימן לעברו באצבעו הקדושה ברמז שיתקרב אליו, הבחור הסמיק והתבייש מאוד, בפיך ברכיים התקרב עד לכיסא קדשו של הצדיק. הרבי כולו שופע אהבה ורחמים הושיט לו את ידו הקדושה לברכת שלום עליכם, ולפתע נעמד מכיסאו וחייקו כך באמצע הטיש לעיני קהל ועדה, תוך שהוא מוסיף לו נשיקה כמה במצחו! והעמידו בסמוך אליו.

במשך כל הטיש הגיש לו הרבי מנת 'שיריים' מכובדת מכל מנה ומנה, החסידים שעמדו בסמוך קלטו את רצון רבם בקירובו של הבחור, ודאגו גם כן עבורו שירגיש בנוח, אחד מהם אף קשר עמו שיחה נעימה, תוך שהוא מסביר לו על סדרי הטיש ותהלוכותיו וכו'. הבחור עמד שם מוקסם ונרגש עד עמקי נשמתו, הוא מעולם לא חש קרבה ואהבה עצומה שכזו. לפתע כשפצח הרבי הקדוש בזמירות השבת בהתלהבות

רשפי אש, וכל הקהל עמו יחדיו, נפתח פרץ דמעותיו ללא שליטה, הוא בכה ובכה כילד קטן, והרגיש שמתחוללת מהפכה אדירה בקרבו!!! מאותו 'טיש' ואילך התהפכו היצירות! הוא כבר לא חזר להיות אותו אדם שנכנס כאן חרש לא מזמן... במהלך השבת השתתף בתפילות ושולחנות קודש, ונפשו נקשרה מאוד בנפש הצדיק, שלא חסך ממנו את קרבתו במשך כל השבת.

לאחר אותה 'ויז'ניצער שבת' שזיכורו מן השמים, הוא החליט לשוב בתשובה שלמה. הוא שאב מקדושת אותה שבת אור עצום ערב ומתוק, שדחה הרבה מאוד מן החושך, ומכוח אור השבת הזריח אל כל ימות השבוע להאיר את נשמתו בתשובה. - אל שירותו הוא כמובן כבר לא חזר, וכיום הינו יהודי חסיד נלהב, ירא שמים מרבים, בניו שיחיו משמשים כתלמידי חכמים וגדולי תורה לאורך ימים ושנים טובות, אמן.

את טיב מעשה זה קיבלתי מפי הרה"ח ר' נחום ליברמן הי"ו, המציין שהוא מכיר היטב את האיש מקרוב.

[שבת מירון, חבורת משכנות הרועים] -> <-

דורשי רשומות דרשו בצירוף שם הוי"ה הנכבד של חודש שבט דגן, היוצא מן הפסוק (ויקרא כז, לג): "ה'מר ימירנו ויהיה ה'וא". הנה כלל זה נודע, שכאשר צירוף שם החודש מסודר בסדר האותיות כסדרן, הוא מורה על חודש הרחמים, [כגון בחודש ניסן]. אך כאשר אותיות צירוף החודש מהופכים בסדר הפוך הוא מורה על חודש של דינים רח"ל.

ואם כן חודש שבט מתחלק לשניים, חציו הראשון בסדר ההפוך [ה"י], הרי הוא עת שלטית מידת הדין. אבל חציו השני שהוא בסדר ישר [ו"ה], הרי הוא עת של מידת הרחמים. וכן הוא בחודש מנחם אב, שמתחלק לשניים, [עין קה"י ערך שבט].

לפיכך בית שמאי שהם משורשי הדין, קבעו (ר"ה ב.) זמן ראש השנה לאלול - הרומז לאדם עץ השדה' (דברים כ, יט) - בראש חודש שבט, אבל בית הלל שהם משורשי הרחמים קבעו הזמן לט"ו בשב"ט הבעל"ט, (השבוע ביום חמישי), שביום זה מתהפכים כל הדינים של החודש לרחמים.

אולם זאת נרמז בצירוף חודש דגן, כיצד נזכה להפוך את הדין לרחמים, על ידי התשובה שבימי השובבי"ם הללו. כד"א: "המר ימירנו והיה הוא", דהיינו, שימיר ויחליף רע בטוב, לשוב מדרכו הרעה ולהמיר את עצמו, "והיה הוא", שיהיה מה שהוא מצד עצמו בנקודה הפנימית של הנשמה לטובה! - אמן.

שבת ב'ו תשוב!

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצוי"ב

לעי"נ הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחט"א רבי ישראל יצחק ולביע"י נסלו תנצבה.

לעי"נ מרת חיה סאסא בת לאה נלביע"י סימן תנצבה.

שרה שיינדל בת טילה רחה להצלחה בכל העניינים

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

יוסף בן טילה רחה לרפואה שלימה

יר"ל ע"י קהילת שבת ב'בית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגונוך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוגינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ בהדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173